

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΜΕ ΤΗ ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΟΥΣ

Σαρακοστιανά

Είπε η γνώμη μου σωστή
Και θα σε προτιμήσω
Και τώρα τη Σαρακοστή
Ξανά θα σ' αγαπήσω
Γιατί, και δίχως να ντροπιά
Τη γνώμη κανενός,
Είσαι, μικρέ μου, θα στο πω:
Σάν..., σαρακοστιανός!...

Δεν θέλω να μού πής μιλά
Και ούτε να θυμώσης,
Έχεις στο μάγουλο ε λ η δ
Πού 'να να τη δαγκώσεις!...
*Ετσι, θ' αιώξουμε δουλειές
Γιατί, χωρίς άσπεια,
Τώρα, μονάχα οι ελίες
Περνάνε στη νηστεία!...

Δεν σου μιλά άνευταβός,
Μικρέ μου... σ' αγαπάω
Είπε το μάτι σου βολβός
Και θ'άω να 'στό φάω!...
Κι' αν μού πής όχι δηλαδή
Και χάσω τέτοια νείτα,
Θά χτυπήω με το γουδί,
Σάν... τσαρακοσιανά!...

Είσ' άντρας της Σαρακοστής
Στο λέω και χαλάω
Γι' αυτό δεν πέρνει ν' άκουστής
Νά μή σε πάρη άλλη...
Κι' άλλος να μη προφάσ,
Μ' ύφος στο λέω επίσημο
Σε παίρνω για νηστήαμο
*Αφού είσαι... χαλβάς!...

Η ΒΑΤΕΛΙΩ

—'Η άλληλογραφία της Σουφραζέττας—

Κυρία Γ α λ α τ σ ι α ν Κ α ζ α ν τ ζ α
κ η, 'Ενταύθα.— Χάρηκα πολύ που μου γράφε-
τε ότι εγράψατε μία όπερέττα. Δεν ένοιείτε τέ-
λος πάντων τίποτα να αφήσετε όρθιο.

Κυρία 'Ε λ, Σ ι φ ν α λ ο υ, 'Ενταύθα.—
*Όλες αυτές οι συμβουλές που γράφετε στις γυ-
ναίκες, είναι πολύ καλές. Τι να σας πώ; 'Εσείς
δεν είσατε δημοσιογράφος. Είσατε συμβουλευγρά-
φος!...

Δεσποινίδα Καίτην Βερώνη, ήθο-
ποιόν, 'Ενταύθα.— Τίποτε ακόμη με τις δεσποι-
νίδες Καλουτά; Καμία ρήξ; Θά έρθη. Μη στε-
νοχωρηθείς.

Κύριον Κυριάκον Μαυρέαν, ήθο-
ποιόν, 'Ενταύθα.— Είσα σύμφωνη μαζί σας. *Ο-
ταν μπορέσετε να ανάψετε τον αναπτήρα σας,
δέξτε να σηματοδοτήσθ' το Σωματείον 'Ηθο-
ποιών.

Κυρία Γ κ ρ έ τ α Γ κ α ρ μ π ο, Χάλλυ-
γουντ.— Να, μού τό έλεγε και ή φίλη σας δις
*Ιρις Σκαρφαλού ότι συνδέεσθε πολύ. Δεν ήξε-
ρα όμως αυτή την λεπτομέρεια, ότι ή μαμά σας
και ή μαμά της άπλώνανε στην ίδια παράστα.

Η ΣΟΥΦΡΑΖΕΤΤΑ

Είνα γνωστό, πολύ γνωστό, τό λέει και τό τραγουδι
*Ότι τη σημασία του έχει κάθε λουλουδι.
*Όλα σημαίνουν κάτι τι. Αυτό πολλές τό ξέρουνε.
Κι' όταν οι άνδρες, που και που, λουλουδία μας προσφέ-
ρουνε

Μας τά προσφέρουν πάντοτε με κάποια σημασία...
Κι' άς μπουέ στην ούσία!...
*Ένα βιβλίο παλαιό : 'Η γλώσσα των άνθρώων
Τά έλεγε άλλοτε αυτά
Μά είναι παλιό, πολύ παλιό και δεν άξίζει πλέον
Διότι, εις τά χρόνια μας, τά τόσο ζηλευτά,
*Όλα τά πράγματα άλλαξαν και τίποτα δεν μένει
*Απ' την παλιά την εποχή, που είναι ξεχασμένη!...
Γι' αυτό κι' επαρχιώτισσες, καθώς και 'Αθηναίες
Τις σημασίες των λουλουδιών άς μάθουνε τίς νέες!...

Γιά λουλουδία οι άνδρες όλοι
Τρέχουνε στον άνθοπώλη
Κι' όταν παίρνουνε μπουκέττα
Θά ύπάρχη και σκοπός...
Θά τά θέλουν για κοπέλλες
Πούχουν νάζια, πούχουν τρέλλες
Μά σας λέω νένα σέκτα
Δεν τό ξέρουν όλοι πώς...

Τό κόκκινο τριαντάφυλλο σημαίνει : Σ' αγαπώ!...
Τό άσπρο τό γαρύφαλλο : Ντρέπομαι να στο πώ...
*Ο δυόσμος : Με άπάτησες και μυρωδιά σε πήρα!
Τό γιασεμί : Σ' όρκίζομαι πώς θα σε κάνω χήρα!...
Τά κίτρινα τριαντάφυλλα σημαίνουνε : Τό μίσος
*Ο ντροπαλός ό μενεξές : Μπορεί... δεν ξέρω... ίσως!...
*Ένα μπουμπούκι : Δυστυχώς μού φαίνεσαι μικρή.
Κι' ή μικροδάφη : Μιά ματιά μού ρίξατε πικρή!...
*Ένα ζουμπούλι : Δεσποινίς, είσα γεμάτη γλυκά...
*Ένας πανσές : Θά ήθελα να ξέρω αν έχεις προίκα.
Τό κόκκινο γαρύφαλλο : Πού θά σε συναντήσω.
*Η μαντζουράνα : Σκέπτομαι για σε ν' αυτοκτονήσω!
*Η όρτενσία : Άύριο θά 'μαι στο σινεμά.
Τό γιούλι : Λίγη προσοχή. Μας βλέπει ή μαμά!
*Η άσπρη ή καμέλια : Μικρή μου σε λατρεύω.
Τό κίτρινο χρυσάνθεμο : Κυττάς άλλο. Ζηλεύω.
*Η βιόλα : Στο παράθυρό θα σου δώω κάποιο γράμμα
*Ο κρίνος : Σ' εκατάλαβα. Σ' άρέσει ή ρεκλάμα!
*Η λεμονιά : Μικρούλα μου, θάρρθ και θά σε πάρω.
Τό φούλι : *Απ' την προίκα σου μπορώ νάχω καπιτάρο;
*Η άνεμώνη : Δόσε μου και κάτι τι για γούρι.
Κι' αν βαρεθήτε δλ' αυτά,
Τού λέτε εύθυσ όρθά κοφτά

Δίνοντας γαϊδουράγκαθο : *Α! να χαθής γαϊδούρι!...
*Αγαπητές κυρίες μου, ή γλώσσα των άνθρώων
Είναι αυτή και μόνο αυτή. Πράγμα καταφανές.
Οι σημασίες οι παλιές που δεν άξίζουν πλέον
*Εδώσανε τη θέσι τους εις τίς σημερινές!
Η ΣΟΥΦΡΑΖΕΤΤΑ

Τά συνηθισμένα

*Ητανε δυό τά πρόσωπα της κωμωδίας.
*Εκείνη βέβαια κι' εκείνος... δυστυχώς.
Αυτή, κοκέττα μέχρις άβδίας
Κι' αυτός φτωχός. *Ανεπανόρθωτα φτωχός.
Γιά λούσα δεν την ένοιόζε τον πρώτο χρόνο.
Μέσα στον έρωτα ήταν βουτηγμένη
Κι' όταν έπέρασε ή αγάπη, τότε μόνο
Είδε ότι δεν ήτανε ντυμένη,
Κι' ότι της έλειπαν, και άρχιζεν ή έννοια
Οι κάλτσες οι μεταξωτές και τά ντεσσού τά νταν-
τελλένια.

Κι' αυτά για να βρεθούν άπαραιτήτως
*Εμεσολάβησε ένας... τρίτος
*Ο τρίτος που τό τρίγανό του *Ίψεν συμπληρώνει
*Ο τρίτος, που πληρώνει
Και όλα μ' άφρονία τά προσφέρει...
Και ό φτωχός ό έρωστης τό ξέρει,
Τό ξέρει κι' απ' τον πόνο του έχει λυώσει
Γιατί συνέβη στη ζωή του άλλαγή προγράμματος.
*Η κωμωδία, δυστυχώς, έχει τελειώσει.
Και τώρα είναι τρία τά πρόσωπα του δράματος!...
ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Γυναικεία έπιγράμματα

Σ' ΕΝΑΝ ΠΗΛΛΕΟ

Ρήχνεις δάχτυ κι' δ, τι πάσας
*Η μεγάλη ή μικρή...
*Αλλά φού! έχεις ξεχάσει
Την αλήθεια την παρή!
Και σε κύτταξα και σου 'πα
*Όπως στο 'πε ίσως κα' άλλη
Κι' αν ή θάλασσα είναι... σούπα
Είσαι πιά χωρίς κουτάλι!...

Σ' ΕΝΑΝ ΟΦΘΑΛΜΙΑΤΡΟ

Άς ότι γιατρεύεις μάτια
Κι' οφθαλμίατρος πώς είσαι,
Μπορώ σε διαλεχτά κοιμάται
Την παθαίνει άψε-σβόσε!...
Γιατί, όπως έχω μάθει,
Πάντα σου σκαρώνουν κάτι
Και πονήματα έχεις πάθει
*Απ' τό κλείσε-κλείσε μάτι!...

Σ' ΕΝΑ ΤΣΙΓΚΟΥΝΗ

Άς πώς είσαι γαλιαντόμος
Και ερθεύεις τον παρά σου,
Μά σε μένα μού 'πον δίμος
Πώς από την τσιγκουνιά σου,
*Ότι άρρωστος θα πέσης
*Όταν κάτι θα χαρίσης,
Κι' ένα σπύρο, αν μπορέσης,
Είς τά δυό θα τό χαρίσης!

ΜΙΑ

'Από τά φαιδρά

— Δεν μού λέτε, κυρία μου, πότε ο άντρας
σας τό γιατρικό που τό έδωσα;
— *Όχι, γιατρέ μου!
— Γιατί;
— Γιατί, έξω από τό μπουκάμι έγραφε: *Η
φιάλη να μένη κλειστή!...

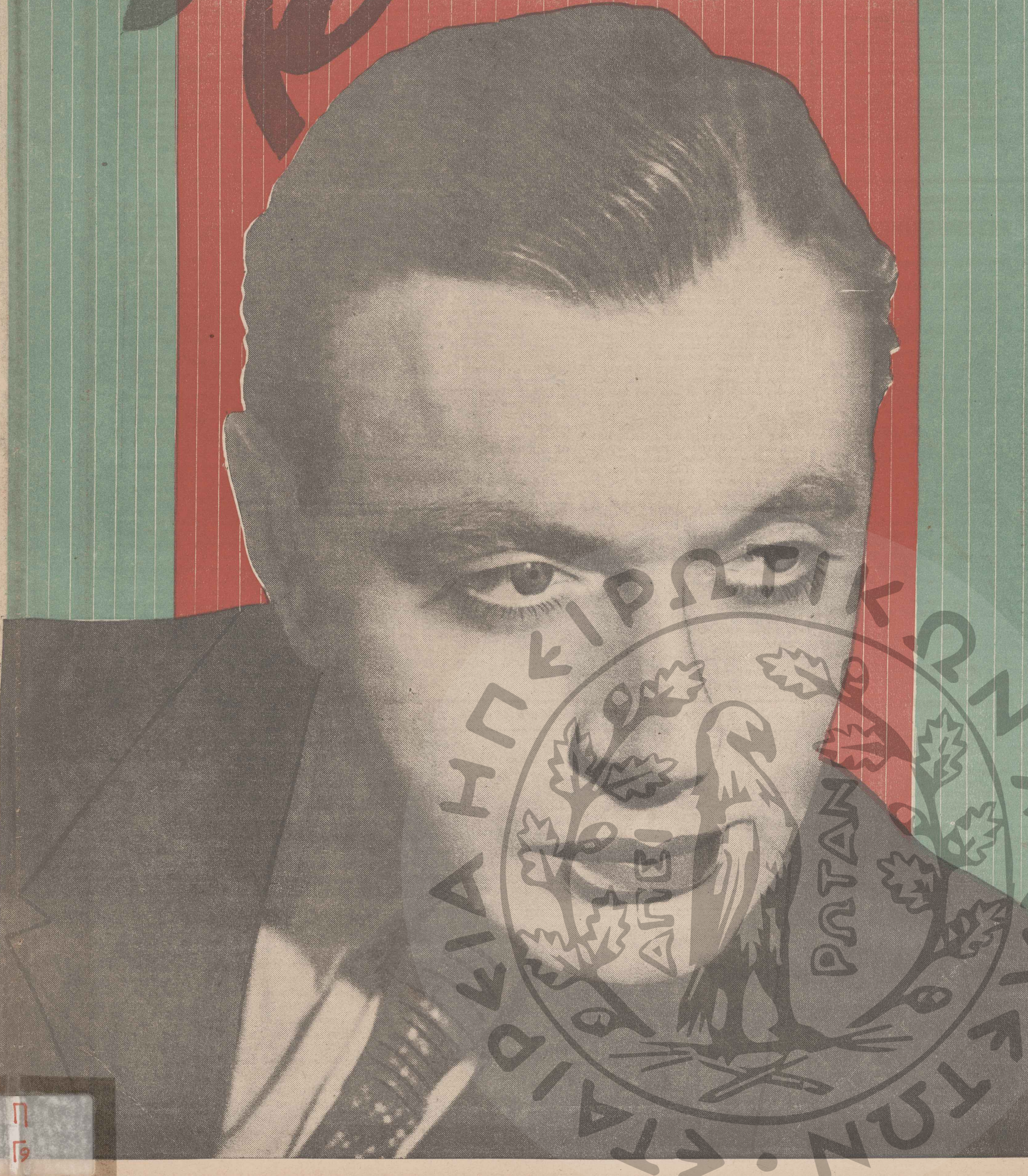
Δύο φίλες συζητούν :
— Μ' έχλησε σε γάμο!
— Είπε στραβός;
— *Όχι!
— Είπε κουτός;
— *Όχι!
— Τότε γιατί δεν έχλησε έμένα;
— Λοιπόν, έγκρίνα την γυναικά σου. *Ομο-
λογώ ότι μού άρεσε πολύ.
— Κρίμα που δεν την γνώρισες πριν την πάρω
έγώ!

— *Όταν ήμουν μικρός, μία εικόνα, μ' έκανε
να κλάω!...
— *Ήταν συγκινητική;
— *Όχι! *Αλλά μού έπεσε στο κεφάλι, από
δυό μέτρα ύψος!

*Ο ύποψήφιος γιατρός συζητεί με τον ύποψή-
φιο πεθερό του :
— *Αφού έχετε για μένα τόσο καλές πληροφo-
ρίες, τότε τί περιμένετε και δεν μού δίνετε την
κόρη σας;
— Περιμένω τίς κακές!...

Στην προενητήρα :
— Καλέ, κυρία Εύαθλα, μού είχατε πη πώς
είνε πλούσιος.
— *Όχι, κύρι μου. Σου είχα πη, πώς έχει πε-
ρισσότερο χρήμα από κελάδ!

Η Ήλικία

ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΞΕΡΟΥΝ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ;

Η ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΝΑ ΚΑΝΗ ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΟΠΩΣ ΤΗΣ ΑΡΕΣΕΙ

ΤΟΥ LUCIEN FRANÇOIS

ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ, θέλω να σου ζητήσω μια συμβουλή... Σας έχω πη πως η Πεμπρενέλλ δεν ξέρει να ληφθεί φέτος... Αυτό δεν θα πω πώς με-δεν το κατορθώνει, κι αυτή τη φο-ρά, όπως και άλλοτε, μαντεύω, μό-νο που την βλέπω, πως η συμβουλή που μου γυρεύει είναι περιττή, και πως έχει κάνει ήδη όπως της άρεσε. Ως τόσο απαντώ:

—Σ' ακούω...
—Ξέρεις το γαλάζιο ταγιέρ μου, το περουνό, λέω να το βάλω μαύρο για φέτος... Τι λές; Η μικρή μου ραφτρα θα μου το διορθώσει περίφημα!
—Μαύρο... Πόλι μαύρο! Μά τι διά-βολο! Πούδιν πενθείς πια για να φο-ρής όλο μαύρο. Μπορούσε να περμι-νης πρώτα να γίνης σαράντα χρονών κι έπειτα πια να φορής όλο μαύρο. Και πόλι!...

Αυτό είναι ένα από τα συχνά μας θέματα φιλονεικίας. Η Πεμπρενέλλ που λατρεύει τα χρώματα για τους άλλους, τα αποστρέφεται για τον εα-υτό της. Όσο κι αν είναι οι αποφα-σεις που παύει να διαλέξη ένα φορέ-μα κόκκινο ή μπλε, ή οτιδήποτε άλλο χρώμα που θα ταίριαζε στη νεότητά της, στο τέλος μου παρουσιάζεται ντυμένη στα μαύρα. Κάνει μόνη της, εν συνεργασία με μια μικρή ραφτρα, τα περισσότερα φορεμάτά της: τα συνδυάζει, τα διορθώνει με σπάνια επι-δεξιότητα. Γιατί η Πεμπρενέλλ, όπως τόσες Παρισινές ξέρει να τα «κατα-φέρν»... Πώς ξέρει να βρίσκει πάντα το «κουμπού» που της χρειάζεται σε μη-δομική τιμή, να διαλέγει το ογέδιο που την καλύπτει, να διαλέγει από τη μόδα τις τομπρόντες που δεν εί-ναι άδικα έκκεντρικότητες, να είναι τέλος πάντα υπέροχη!

Η Πεμπρενέλλ, άλλωστε τα «κατα-φέρνει» περίφημα σε κάθε τι: διευθύ-νι το σπίτι της, τα οικονομικά μας—μέ έπεισε ότι εγώ ήμουν πολύ σπα-ταλέος για να αναλάβω αυτήν την ερ-γονισία—μια επιδεξιότητα που κρύ-βεται κάτω από ένα χαμόγελο. Φαί-νεται πάντα σαν να μη κάνει τίποτα, και όμως εργάζεται σαν τέσσερις! Η Μούς, η κόρη μας, που φαίνεται

Ξέρουν οι άνδρες τις γυναίκες;

σαν να μην την απασχολούν καθόλου, έχει όλες της τις περιποιησεις. Βρί-σκει τον τρόπο να είναι μαζί με τόση ευθυμία και τόση τρυφερότητα, που δεν υποτιμάται κανείς την προσεκτι-κή της μέριμνα και την σοβαρότητα της. Έτσι τα «καταφέρνει» να είναι και κομψή με ελάχιστο έξοδα, και άν-για το γούστο μου, λύνει πολύ ευά-ριστως την δυσκολία μείνοντας πιστή στο μαύρο, για να είμαι αληθινός, ο φείλω να προσθέσω πως έχει—όσο κανείς να το φανθύνει—ένα μπου-κέτο, με μια σάρκα, μ' ένα φιλόκο-κέτο. Ως τόσο διαμαρτύρομαι:
—Αυτό το γαλάζιο ταγιέρ ήταν η μόνη μου νίκη σε τέσσερα χρόνια

φως που δεν προλέγει τίποτα καλό. —Έχεις δική, μου λέει, όσο το σκέ-πτομαι, τόσο βρίσκω πως είναι θαυ-μασία ιδέα το μπλε μαρέν. Το ταγιέρ μου θα είναι θαυμάσιο μ' ένα κόκκι-νο καπέλλο. Θα το παροργίσω αμέ-σως... Και είδα και μια όμορφη τα-μπλόζε στον ίδιο τόνο! Τριακόσια φράγκα, δεν είναι λίγα βέβαια, αλλά δεν προσφέρει κανείς κάθε μέρα στον εαυτό του ένα ταγιέρ μπλε μαρέν... Και τί θα βάλω άπάνω σ' αυτό το ταγιέρ; Το μαύρο λούτρου που έχω δεν πηγαίνει καθόλου. Θα έπρεπε να μου προσφέρει για το Πάσχα μερικά δερ-μάτια γκριζό-ασπράκινα. Τιποτα πω-σικ με το μπλε μαρέν! Ω! Θα είναι θαύμα!

Δεν είμαι φιλάργυρος, μα ως τόσο κάνω μέρα μου ένα πρόγρη λογαρι-ασμό. Διάβολε! Μια μπλοζέ, γαν-τια, τσάντα, παπούτσια, ένας γιοκάς από γούνα!

Κάπως δειλασμένους ρωτά:
—Άλλα, πώς το βλέπεις μαύρο;
—Ω! Ας μη μιλούμε πια γι' α-υτό!... Έγώ έχω κομμάτι σκατοτέλικο μεταξωτό και θα το έβαζα γιακά και ρεβέρ. Έτσι θα γινόταν πολύ νεανι-κό, πολύ γαρτιμένο!

—Α! Ωστε θα ήθελες πάντα να το βάλεις κανένα χρώμα!
—Μα βέβαια... Και θα μούμενε ακό-μα σκατοτέλικο μεταξωτό για να γαρνίρω το περουνό μου καπέλλο... Ξέρεις, αυτό που σου άρεσε τόσο!... —Αλήθεια, το σύνολο μπορούσε να είναι πολύ νόστιμο!

—Άλλα, από σένα εξαρτάται, αγα-πημένη μου!... Έγώ ξέρεις, δεν μ' άρεσει και τόσο το μπλε μαρέν!... Κι έπειτα αυτήν την εποχή που η ζωή εί-ναι τόσο ακριβή πρέπει να κάνω με ο-ικονομία... Θα τηλεφωνήσω αμέσως στη ραφτρα μου να βάλει μπροστά το ταγιέρ μου.

—Μα πρέπει πρώτα να το βάλω! Τότε η Πεμπρενέλλ παίρνει ένα ύ-φος γτροπλό!

—Ξέρεις, αγάπη μου... Αυτό έχει γίνει κιόλας προ τριών ημερών. Και αγκαλιάζοντάς με μου λέει μ' ένα ύφος, έντελικο άδωο αυτή τη φορά:
—Ξέρω τόσο καλά, πως στο τέλος βρίσκεις πάντα το μαύρο πιο αριστο-κρατικό!

Τότε η Πεμπρενέλλ παίρνει ένα ύ-φος γτροπλό!... —Ξέρεις, αγάπη μου... Αυτό έχει γίνει κιόλας προ τριών ημερών. Και αγκαλιάζοντάς με μου λέει μ' ένα ύφος, έντελικο άδωο αυτή τη φορά:
—Ξέρω τόσο καλά, πως στο τέλος βρίσκεις πάντα το μαύρο πιο αριστο-κρατικό!

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ, 22 χρόνων
ΠΕΤΡΟΣ, 29.
Η σκηνή στην Αθήνα

Κάθε ένα ένα άρρωστο ανθρωπό, κάποιο βρόδυ της Άπορφας. Η Μαργαρίτα φορεί θουά-σε Εξωμο φουστάνι. Είναι εξακριβωμένη σε μια πωλητόν. Ακούγονται η μουσική που παίζει ένα παλιό του γαζού. Ο Πέτρος μπαίνει σιγά σιγά και θωρεί μ' έκσταση την άρρωστο-νίδα που, μελαγχολική, κυτάζει το πάτωμα.

ΠΕΤΡΟΣ. Γιατί καθίστηκες μονάχη εδώ και βλέπεις τη μοίρα σου, Λεοντίνης Μαργα-ρίτα; Σας ζητούσα τόσο ώρα για να χορέ-ψουμε.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. ...Δεν θα χορέψω άσπυς κώριε Πέτρο.

ΠΕΤΡΟΣ. Θάθελα να ξέρω για ποιά λόγο καθίστηκες στην πολυθρόνα κυτάζοντας με τό-ση επιμονή το πάτωμα;

(Καθίζει σε μια καρέκλα άπεναντί της). Η ήρω του χορού χάνεται εδώ μέσα... και το ταγρό μου άνοίγεται... Δε θα το θέλατε να το χορέψετε μαζί μου;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. Σας είπα πως δε θα χορέ-ψω άσπυς κώριε Πέτρο... Σας εύχαριστώ.

ΠΕΤΡΟΣ. Όχι δού;

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. Όχι... μήσε... (χαμογε-λάει πικραμένη).

ΠΕΤΡΟΣ. Μα τι σας συνέβηκε άρρωστα μου άπορφισσα; Η άρρωστα σου δεν σας άνοί-ξε το κεφάλι σου; Φροντίστε! Είστατε άρρωστη, στενοχωρημένη!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. Δεν έχω τίποτα απ' όλα α-υτό... Το φροντίσιν μου είναι της μόδας να-θός θέλωσε, και το φόρεμα πρώτη φορά ά-ποψε...

ΠΕΤΡΟΣ (μ' ένθουσιασμό). Μαργαρίτα ή τουλάχιστον σας είναι άσπυνοφανής, δεν κρύ-βει τις καμπύλες του κορμιού σας. Το μενά-λο σας γελαστό, είναι αδιασπάρτο, και οι πλάτες σας είναι κρυφάεινες. Τα μανία σας (ή Μαργαρίτα κατεβαίνει τα μανία της) λεί-πουν σαν δύο άσπυς. Το γαζούλο σας, εί-ναι τόσο γλυκό, τόσο χαλαρό...
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. (Χαμογελώντας). Κι' έχω

ΤΟ ΤΑΓΚΟ ΚΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΑ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ (τόν διακόπτει). Σωπάστε... μη λέτε τίποτα... ΠΕΤΡΟΣ. Άς μιλήσουμε λοιπόν για το θέμα...

ΠΕΡΙΦΗΜΑ ΖΕΥΓΑΡΙΑ

ΚΥΡΙΟΣ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑ ΣΚΑΡΡΟΝ

ΠΟΤΕ ζευγάρι δεν ήταν τόσο άφορητο, πο-τέ τόσο άφορητο. Ο Πέτρος και η Μαργαρίτα, που ήταν κάποτε, φαίνεται, πολύ άφορητοι, και είχαν κάποτε, πολύ κοντά τους, έναν κοινό σκοπό, τον σκοπό της γλώσσας του. Αυτό, όμως, δεν τον ήμπούσε

να χορή το χιούμορ του, το γέλιο του και την κατανόηση να γράφει κομμοεπίκοι στίχους. Το σπίτι του τού Μαρί συγκαλύπτει πολύ από διαλέχτους διανοητικούς... Η φροντισιά γι' άμπελιν, που άκούσθηκε τον πάτερ της στην Μαργαρίτα, όπου τον ελάρωσε ο καρδινάριος Ρουλέ, δεν είχε γυρίσει παρά τη στιγμή και τη μέρα. Όρσκη και πολύ στω-χική καθώς ήταν, δεν μπορούσε να πληρώσει για τη μη σ' ένα μοναχισμό. Ο Σκαρρόν, μάλιστα, σαν αυτή την ιστορία, άποφασίζει να την βοηθή-ση. Η κοπέλλα ήγνε να τον εύχαριστήσει. «Ο α-σπυρικός, που ήταν τότε σαράντα δύο χρόνων, βρή-κε την άποφασισιά γι' άμπελιν τόσο άσπυρη, τόσο άσπυρη, και τόσο έντονη, που δεν μπορούσε να προ-τηρή και ξεράνασε: «Α, άποφασισιά γι' άμπελιν, σε είπα άσπυς γνώ-μη! άποφασισιά να μ' άσπυς βοηθήσω...»
Και καθώς εκείνη, έκασερά χρονών μόλις, ή-ταν έτοιμη να βάλει τα κλάματα, συμπλήρωσε:

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ (τόν διακόπτει). Σωπάστε... μη λέτε τίποτα... ΠΕΤΡΟΣ. Άς μιλήσουμε λοιπόν για το θέμα...

ΠΕΤΡΟΣ (τόν διακόπτει). Σωπάστε... μη λέτε τίποτα... ΠΕΤΡΟΣ. Άς μιλήσουμε λοιπόν για το θέμα...

ΠΕΤΡΟΣ (τόν διακόπτει). Σωπάστε... μη λέτε τίποτα... ΠΕΤΡΟΣ. Άς μιλήσουμε λοιπόν για το θέμα...

ΠΕΤΡΟΣ (τόν διακόπτει). Σωπάστε... μη λέτε τίποτα... ΠΕΤΡΟΣ. Άς μιλήσουμε λοιπόν για το θέμα...

ΠΕΤΡΟΣ (τόν διακόπτει). Σωπάστε... μη λέτε τίποτα... ΠΕΤΡΟΣ. Άς μιλήσουμε λοιπόν για το θέμα...

ΠΕΤΡΟΣ (τόν διακόπτει). Σωπάστε... μη λέτε τίποτα... ΠΕΤΡΟΣ. Άς μιλήσουμε λοιπόν για το θέμα...

ΠΕΤΡΟΣ (τόν διακόπτει). Σωπάστε... μη λέτε τίποτα... ΠΕΤΡΟΣ. Άς μιλήσουμε λοιπόν για το θέμα...

ΠΕΤΡΟΣ (τόν διακόπτει). Σωπάστε... μη λέτε τίποτα... ΠΕΤΡΟΣ. Άς μιλήσουμε λοιπόν για το θέμα...

ΠΕΤΡΟΣ (τόν διακόπτει). Σωπάστε... μη λέτε τίποτα... ΠΕΤΡΟΣ. Άς μιλήσουμε λοιπόν για το θέμα...

ΠΕΤΡΟΣ (τόν διακόπτει). Σωπάστε... μη λέτε τίποτα... ΠΕΤΡΟΣ. Άς μιλήσουμε λοιπόν για το θέμα...

ΠΕΤΡΟΣ (τόν διακόπτει). Σωπάστε... μη λέτε τίποτα... ΠΕΤΡΟΣ. Άς μιλήσουμε λοιπόν για το θέμα...

ΠΕΤΡΟΣ (τόν διακόπτει). Σωπάστε... μη λέτε τίποτα... ΠΕΤΡΟΣ. Άς μιλήσουμε λοιπόν για το θέμα...

ΠΕΤΡΟΣ (τόν διακόπτει). Σωπάστε... μη λέτε τίποτα... ΠΕΤΡΟΣ. Άς μιλήσουμε λοιπόν για το θέμα...

Η ΠΟΛΙΣ ΤΩΝ "ΣΚΙΩΝ"

ΤΟ ΜΥΘΙΚΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΜΙΑ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑ

(Ένα μεγάλο Γαλλικό γυναικείο περιοδικό έστειλε στο Χόλλυγουντ ειδική αποστολή—την ηγεμονισμένη δημοσιογράφο Félida Payot για να βρή και να μιλήσει με όλους τους ά-σπυς της Γαλλίας που βρίσκονται σήμερα στην Κινηματογραφική αυτή πρωτεύουσα του κόσμου. Οι άσπυς της «Γυναίκας» που άγαπη-ν τους άσπυς της Γαλλίας και που αιδώνονται την άσπυνη να διαβάσουν λεπτο-μέρειες γι' ό,τι το περίεργο κλείνει η μνήμη της Χόλλυγουντ θα δρούν έξαιρετική εύχρηστική διαβάοντας την σειρά των συνεν-τεύξεων της Γαλλίδος δημοσιογράφου. Σήμερα άρχίζει με την γνωστή και τόσο ά-ξιαστή στην Ελλάδα ήθοσού: την Άν-νιμπέλλα.

ΠΟΙΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ;

ΕΧΟΥΝ γραφεί τόσα πολλά για το Χόλλυγουντ και όμως είναι βέβαια πως ακόμη κα-νείς άσπυς της δεν έχει μια συγκεκριμένη εικόνα του στο κεφάλι. Τελευταία ακόμη διαβάσα σε μια έ-φημερίδα της Νέας Υόρκης πως το Χόλλυγουντ είναι μια μεγάλη συνοί-κια του Λος Άντζελες στην όπια δεν υπάρχει ούτε καν ταχυδρομείο.

Τι περίεργο! Και όμως το πιο χα-ρακτηριστικό κτίριο στο Χόλλυγουντ είναι ακριβώς το Ταχυδρομείο του με τα γιλιώδες γραμματόσημα, γεμά-τα από τα πιο περίεργα και πολυά-ριθμα γράμματα που καταφθάνουν όπ' όλες τις γωνίες της γης για να άμνησουν την νέα θρησκεία: Τόν Κι-νηματογράφο. Γύρω στο κτίριο του Ταχυδρομείου έκτείνεται η περίεργη πόλις του Χόλλυγουντ με τα πελώρια συνόττια, τα φουάρια και τις μυθικές βίλλες, τα πάρκα και τα ηρώδεια πε-τρελαιο που βρίσκονται λίγο-πολύ σ' όλες τις γωνίες του Λος Άντζελες.

Η τελευταία μόδα στο Χόλλυγουντ είναι να κατοικήσει στο Μπέλ. Αίρ, έ-κεί όπου ο Ζάν Ραζμόν γάρισε σαν γα-μήλο άδωρο στην Ζανέτ Μακφάρλαντ, την πιο άρρωστα κακοκίματη γυναίκα να ά-πάρε, έκει την άσπυνη άσπυνη του βλίσκοις) ζήτησαν καταφύγιο για τον μήνα του μέλιτος, η Μαρί Πίκφορντ και ο νέος της σύζυγος μόλις γύρισαν από την Χονολουλού. Έκει κατοική-σε μια άσπυνη γυναίκα η Γκρέτα Γκάρ-μπο, έκει θα βρούμε και την άσπυνη Άννιμπέλλα όπως θα ήπτε παρκαά-τος...

ΠΩΣ ΠΗΡΑ ΤΟ ΡΑΝΤΕΒΟΥ

Ύστερα από πολλές άσπυνηές μου για να κλειώ ένα ραντεβού με την Άννιμπέλλα, έλαβα την έξης άπάντη-σι: Η άσπυνη μου το ξένου τύπου στο Χόλλυγουντ σας κάνει γνωστόν ότι η άσπυνη μου, την τώδε μέρα και ώρα, σ' αυτόν τον τόπο, θα έλαβε το ραντεβού μου. Άννιμπέλλα, την τώδε μέρα και ώρα, σ' αυτόν τον τόπο, θα έλαβε το ραντεβού μου. Άννιμπέλλα, την τώδε μέρα και ώρα, σ' αυτόν τον τόπο, θα έλαβε το ραντεβού μου.

Μόλις προφθάσα να γράψω σ' έφθηκα πως δεν είναι ποτέ εύχρηστο ούτε για τον καλλιτέχνη ούτε για τον δημοσιο-γράφο να δίνεται η συνέντευξη μέσα στην ώρα της δουλειάς ή τουλάχιστον στον τόπο της δουλειάς. Όσο κι αν υπάρχει «καώλερ λοκά» η μέν ήθο-ποιός είναι άσπυνη, ο δέ δημοσιο-γράφος δεν μπορεί να έσπυνη από τις συνθηματικές κοινές έρωτήσεις. Γι' α-υτό κι' εγώ άσπυνητας άέρα από το Χόλλυγουντ, βόλθηκα γ' άλλάξω την

τόχη της συνέντευξής μου και τα κα-τάφερα μετά ώρα άσπυνημένη μωθη-ματικά και βοηθούσης και της τύχης, να πάσω στο τηλέφωνο την ίδια την Άννιμπέλλα, παρκαάτος:

—(Με λίγο βέος) Άλλο... Έκει Άν-νιμπέλλα;

—(Κατάπληκτος) Ναί...

—Εδώ «Έφημερίδα της Γυναίκας», από το Παρίσι.

—Α, ναι, σ' άσπυνη ραντεβού την Πέμπτη.

—Ακριβώς, άλλα... δεν θα μπορού-σατε να με δεχθήτε σ' όπια σας, γιατί

Περιμένα ν' άκούσω τον κρότο του τηλεφώνου να κλή με βιαστικά. Άλ-λά, ώ θεία καλωσύνη, της άσπυνη ψυχής... Τι άκούσα νομίζετε;

—Σύμφωνα τότε, Άπόψε στις 9 θέ-λετε; Άλλά, άλλο; Μ' άκούτε;

—Την άκούσα, βέβαια την άκούσα, άλ-λά είχα έκπληξη τόσο πολύ που έ-μοιαζα σαν χαμένη.

—Είπατε για άπόψε το βράδυ, έτσι;

—Μά ναι, άπόψε, δεν σας κάνει;

—Μου κάνει, άλλα τάχα σας λίγο με

—Λοιπόν, για άσπυνηρωθήτε τώρα και θυμηθήτε την τρομερή αυτήν διέυ-θυνσι: 10611 Σαλόν Ροντ στο Μπέλ-Αίρ. Θέλετε να σας πω λεπτομέρειες, γιατί πρόκειται περί λαθροφύλου.

—(Σαν περπατών). Μά ξέρω, ξέ-ρω...

—(Δυσπιστή). Άμφιβάλλω. Πάντως άπόψε στις 9.

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΕΙΣ ΑΝΑΖΗΤΗΣΗΝ Ε-ΝΟΣ ΑΣΤΕΡΟΣ...

Το Μπέλ Αίρ έχει τρεις εισόδους, τα δέ άνοματα των δρόμων είναι γρα-μμένα στην άσπυνη των πεζοδρομίων. Οι βίλλες που περιλαμβάνει το Μπέλ-Αίρ άποτελούνται από το κυρίως έ-κκεμα, από έναν τοίχο δένδρων, από έ-ναν τοίχο, έναν κήπο, μια είσοδο που την φυλάν άσπυνη σκυλιά και ήλεκτρι-κά ρεύματα, τα όπια είσοδοι και τίθενται σε άσπυνη, εάν τυχόν τολ-μήση να πλησιάση κανένας κλέφτης...

Φαντασθήτε τι χρειάσθηκε να ύπο-φέρω όταν για κακή μου τύχη πήρα μιά άλλη διέθυνσι, αντί της κανονι-κής. Γύριζα, έστριβα, άναβωνα, κατέ-βαινα. Είναι ήδη βέβαια και μισή, δη-λαδή μισή ώρα άσπυνη άσπυνη άσπυνη, να βρω τον δρόμο. Χαίρε να χάσω το κουράγιο μου κατεβαίνω από το άσπυνη μου κι' άρχίζω να πλησιάζω διαφόρες βίλλες. Είς μάτην... Κατα-έ-σπυνη άσπυνη από τα σκυλιά και μοιστε-θαμένη από τον φόβο των ηλεκτρικών ρευμάτων έσπυνη άσπυνη στο άσπυνη μου, κλείνω όλα τα τζάμια και άρχίζω να κορνάρω δυνατά. Σκυλιά γυρνάν όπ' όλες τις πλευρές να με καταπαρά-ξουν. Εύτυχός το αυτοκίνητό μου ή-ταν σαν λαγυρό τάνκς. Σε λίγο άκούσα μερικά άσπυνη παρκαάτος και τέλος από την άσπυνη ενός ρεβόλβερ έδωσα σ' έναν έννομο τις δέουσες έξπυνη-σεις και μπόρεσα να τηλεφωνήσω στην Άννιμπέλλα, το μαρτύριό μου. Έκει-νι γέλασε, ενώ ο έθωρος έτρεχε ψυ-χρός από το κούτελό μου και μούστε-νι...

λε την γραμματέα της να με παραλάβει.

Φαντάσθηκε την χαρά μου ύ-στερα από τέτοιες περιπέτειες να βρίσκωμαι έστω και περασμένες έντεκα κοντά στην Άννιμπέλλα, με έναν καφέ καταπραϊντικό, έ-να τοιγάρο και το χαμόγελο της καλλιτέχνιδος.

Τώρα έπρεπε να δουλέψω με τα καλά μου, άλλα η Άννιμπέλ-λα με σταμάτησε.

—Ξέρετε, βαρύνει τρομερά να μου θέουν έρωτήσεις. Άσπυνη όμως το αντίθετο.

Ύπεστην κι' αυτό, όταν σε μια στιγμή, άσπυνητάσσε τις δυνά-μεις μου βγάξω άποφασιστικά το καρνέ μου και γυτώ το μο-λύβι μου με δύναμη. Έπρεπε ν' άσπυνη αίσθησε κι' άσπυνη και ν' άσπυνη σ' άσπυνη στο άσπυνη. Έσπασε η μύτη του μολύ-βιού μου. Ζητώ, παρκαάτος, ίκε-τεύω για ένα μολύβι. Τίποτα. Ό-λες οι προσπάθειές μου άσπυνη. Έλπιεί φαίνεται πολύ στην έλ-λειψη μου μολύβι. Άποφασίζω να κεντήσω την μνήμη μου να την έκδικήσω με μια άσπυνη έρ-ω-τησι:

— Είσαθε μόνη στην Καλλιφόρ-νια;

—Όχι για πολύ. Ο άσπυνη μου σε λίγο θ' άσπυνη το Παρίσι για

—Νόρη να με βρή.

—Για να σας πειράξω για το «έ-χι για πολύ» σας πληροφορώ ότι ο Ζάν Μωρά πριν έλθει στο Χόλλυγουντ θά περπατά λίγο... κι' από την Κίνα.

—Θέλετε άλλα καφέ;

—Όχι, δεν θέλω καφέ, θέλω όμως να μου πείτε ελκρινώς εάν άσπυνη τον κινηματογράφο. Ίσως είναι παρ-καάτος να ρωτά κανείς μια ήθοσι πεζο-κινηματογράφου κάτι τέτοιο, άλλα βρίσκω πως δεν είναι ή έρωτησις μου τόσο κοινή, όσο φαίνεται...

Η Άννιμπέλλα ζωφρεύει.

—Τον λατρεύω τον κινηματογράφο!

—Γιατί;

—Γιατί γάρη σ' αυτόν ζή κανείς παρκαάτος. Καταλαβαίνετε, δεν είναι πιά κανείς ένα μόνον πρόσωπο, άλλα έσπυνη τριάντα, άσπυνη, όσα μπόρεσι να ά-ποδώση κανείς! Κι' ύστερα σε κρατεί πάντοτε σε μια άσπυνη γλώσσα: Νο-μίζεις πως το έργο αυτό που γυρίζε-θα είναι και το καλλίτερο...

—Μπορώ να σας έκφράσω τον θαυ-μασμό μου για το παίζέμό σας;

—Α, δεν είναι δική μου άξία ή τέ-χνη. Άσπυνη μέγα πρέλας την δου-λειά μου. Κι' άσπυνη όχι μόνον να παίζω κινηματογράφου, άλλα και να βλέπω. Ο κινηματογράφος είναι μια άσπυνη της ζωής μου, όπως το φαγητό και το νερό. Απεινά, συνεχώς για κι-νηματογράφο. Κι' ύστερα δεν μ' άρέ-σει να πηγαίνω για να βλέπω τι παίζε-ται στην όθονη μονάχα, άλλα για να βλέπω και τι λένε, τι νοιώθουν οι θεα-τές.

—Δεν σας ρωτώ να μου πείτε ποιάν ήθοσι προτιμάτε, έρω γυγώμες σας για την Γκρέτα Γκάρμπο.

—Μά δεν είναι θεία, δεν είναι ύπε-

Η Άννιμπέλλα με τον άνδρα της Ζάν Μωρά.

οόγη; Την είδατε στην Μαργαρίτα Γκατιέ;

—Άσπυνη τις χρωματιστές ταινίες;

—Πολύ.

—Γιατί;

—Γιατί όταν έξερεις πως θα φονή το χρώμα του φουστάνιού σου με άλλη χαρά προσέχεις και το διαλέγεις.

—Και τώρα τι σκοπεύετε να κάνετε;

—Τελευταίον την «Κορόνη» και τον Μαίτη γι' «Οτέλ» μαζί με τον Ούλ-ισια Πάουελ. Θα γυρίσω ίσως σε λί-γο την ζωή της Γεωργίας Σάνδης με τον Τύρον Πάουερ για Μυσάε.

—Ωστε το Χόλλυγουντ θα σας κα-τακτήση για πάντα;

—Α, όχι, θα πάω και στην Άγγλια και μ' άρσει κάθε χρόνο να γυρίζω έ-να φιλμ και στην Γαλλία. Όχι, μο-ναχά για την άσπυνη, άλλα και για-τί το κοινό της Γαλλίας μ' έφτιαξε, με δύναμει, μου έδωσε άσπυνη...

—Η Άννιμπέλλα μού μιλά για την ιδιότυπη ζωή στην Καλλιφόρνια όπου μπόρετε την μια μέρα να πάτε για σ' όπια της πόλης να έσπυνητε στην φιλόδοξη άσπυνη άσπυνη να πάρετε ένα μπανό στην Είρηνη. Η Άννιμπέ-λλα προτιμά το σ' όπια και μ' αυτό επι-δεύει τελευταίως.

Η άρα έχει περάσει, σε λίγο θα έμ-μερώση. Σηκώνομαι, να φύγω κι' ή καρδιά μου και ο νους μου είναι γεμά-τος από την δύναμη και γοητεία της προσωπικότητας της μεγάλης καλλιτέχ-νιδος.

—Μην γράφετε, μου λέει, πράγματα που δεν σας είπα.

—Και όμως θα έπρεπε να σας τιμω-ρήσω άσπυνη Άννιμπέλλα, γιατί δεν μου έδωσα ένα μολύβι.

Γέλα με το χαμόγελο που γεμίζει και φωτίζει όλο το παίζέμό της. Ο.Η.

Γκερικοί άσπυνη του Χόλλυγουντ.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΑΥΤΗ ΤΗ ΦΟΡΑ ΤΕΛΕΙΩΣΕ...

Η ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ ΠΑΝΤΡΕΥΕΤΑΙ

ΜΕ ΤΟΝ ΑΡΧΙΜΟΥΣΙΚΟ ΣΤΟΚΟΒΣΚΙ

Ο αρχιμουσικός Στοκόβκι.

ΠΟΣΕΣ ώς τώρα φορές δεν είπαν πως η Γκρέτα Γκάρμπο, η «θεία Γκρ. τας», η «άστυγκριτη», η «μοναδική», η... πρόκειται να παντρευτεί ή παντρεύεται, ή, ακόμα, παντρεύτηκε; Απειρες, βέβαια. Κι όμως, πριν ακόμα κοιλά-καλά μαθευτεί το μεγάλο νέο, άμεσως έρχεται μία διάφραση, κι έρρανε τα πράγματα στη θέα τους, άπευγόντως τις γυναίκες κι' ενέδωσαν τους άνδρες...

Τώρα, όμως, τα ψήματα τελείωσαν. Η Γκρέτα Γκάρμπο παντρεύεται, δηλαδή θα παντρευτεί σε λίγο, ή, για να είμαστε ακριβέστεροι, παντρεύτηκε, γιατί μόνο οι θρησκευτικοί και πολιτικοί τύποι λείπουν, για να κυρωθεί το γεγονός των γάμων της. Ο ευτυχής θνητός, που διάλεξε για σύντροφο της ζωής της, είναι ο περίφημος διευθυντής ορχήστρας Στοκόβκι, με τα ώρα κατ'αστρα μαλλιά και το εύχρηστο πρόσωπο. Άρκετες φορές είχε ψυχρική και διατυμπανιστική στον διεθνή τύπο πως η Γκρέτα και ο Στοκόβκι θα παντρευόνταν, αλλά πάντοτε η είδηση διεψεύδετο. Τήν πεντάτα, μάλιστα, φορά αντί του Στοκόβκι ανέφερε το όνομα ενός... έμπορου... άρχου.

Φαίνεται, όμως, ότι αυτό είχε πολύ κακή, από εμπορικής απόψεως, άπληξη στο διεθνές κινηματογραφικό κοινό, και στη στιγμή ο έμπορος... άρχος... άπληστη από υποψήφιος σύζυγος.

Έτσι, ξαφνίσαν στον Στοκόβκι και μπορούν να είναι βέβαια πιά τώρα οι θαυμαστές της Γκρέτας ότι η είδηση είναι ακριβής, γιατί το ζεύγος βρίσκεται, εις το Ραβέλλο, κοντά στη Νεάπολη της Ιταλίας, όπου και διαμένει υπό την αυτήν στέγη και κατακλίνεται, εις την αυτήν κούρση.

Ένας δε Γάλλος συνάδελφος τους... συνέλαβεν επί αυτοφώρην να κάνουν τον μεσημεριανό τους περίπατο στη λιανόδο, κρατημένοι απ' το χ.ρι, σαν άρραβωνισμένοι της παλιάς σχολής.

Έκείνη φορούσε άνδρική πανταλόνια αλά Μάρλεν, ένα μακρό έπαινωφόρι και τα αιώνια μαύρα γυαλιά της. Μπροστά λοιπόν σ' αυτά τα... χειροποιήστα γεγονότα, δεν πρέπει να μένι καμιά άμφιβολία, ότι η Γκρέτα Γκάρμπο αυτή τη φορά παντρεύεται, όριστικώς και άμετακλίστως.

Εκτός, βέβαια, αν και τώρα διαρκει αθή.

Αυτή τη φορά παντρεύεται όριστικώς...

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΜΕ ΖΩΗ

Η ΠΡΥΝΕΛΛΑ:

Η ΝΕΑ ΤΩΝ 22 ΕΤΩΝ ΠΟΥ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΕ ΣΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ ΜΙΑ ΚΙΝΗΣΗ 120.000 ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΟΠΑΔΩΝ ΤΗΣ ΚΑΤΑΚΤΗΣΗΣ ΤΗΣ ΩΜΟΡΦΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ ΜΕ ΤΗΝ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗΝ

ΜΑΙΣ η Πρυνέλλα είδε πως ο δικός του φωνογράφος που έμετα χειρίζετο εφόρην, φρόντισε να τον αλλάξει. Και εφόρην γιατί η εαν-θη αυτή νέα μόλις έμπροσθε το πρώτο, η-δουσε από το κρεβάτι της και γόδυ έμ-πρός στο άνοιχτο παράθυρο, έκανε το σώ-μα της να δουλέυη με ένεργητικότητα, ενώ το γραμμόφωνο της κρατούσε το ρυθμό.

«Α, συνηθισμένη πιά στον θόρυβο αυ-τόν, έλεγε η οικογένειά της. Νομίζετε πως στριφογυρίζεις κανένα θύριο στο κλουβί του; Όχι, η Πρυνέλλα γυμνάζεται για να γίνη όμορφη!... Οι γυναίκες της Πρυνέλλας την εφρονέ-οντο και ήσαν β.β.ν.ι. πως θα άποτυχανε στις προσπάθειές της.

Η Πρυνέλλα ήταν εαυθή, χαρογμένη, αλλά το σώμα της δεν ήταν καθόλου άε-κφυμένο. Σήμερα είναι μία από τις πιο όμορφες αθλήτριες της Άγγλίας. Σε λί-γες μέρες θα γίνη είκοσι τριών ετών. Είναι πρόεδρος της «Ενώσεως των γυναικών για την ύγεια και την άμορφη». Φτάνει να σάς δώσουμε την συγκινητική αυτή λεπτο-μέρεια για να καταλάβετε την αξία της νέας αυτής γυναίκας. Μέσα σε τρία χρό-νια κέρδισε 120.000 οπαδούς!

Η άγγλική κυβέρνηση δημιούργησε ένα έθνικό συμβούλιο για την άνάπτυξη της ράτσας. Το συμβούλιο αυτό άπειδεί ότι οι άνδρες δεν είναι καθόλου πιο δύνατοι από τις γυναίκες και ότι μάλλον... ότε-ρον!

Και σαν μία από τις μεγάλες αιτίες της κακής ύγείας των Άγγλων, έπε, έινε το ότι το έν τρίτον των Άγγλων δεν διατρέ-

φονται έπαρκώς. Αυτό, όμως, όπως λέει και ο Κίπλινγκ, είναι άλλη υπόθεση.

Ο κύριος ύπουργός των Στρατιωτικών

ας άσκολιθή με τους άνδρες! Η Πρυνέ-λλα Στάκ έβριζε μόνη της μπροστά την κι-νητοποίηση των γυναικών. Κάθε γυναίκα που ζή μ.α.σ.α. στα έργοστάσια, τα έργα-στήρια, τα καταστήματα, τα σχολεία, πρέ-πει ν' άποκτήρη κόκκινα μάγουλα! Να το σύνθημά της.

Όλες αυτές, η νέα Πρυνέλλα όνειρευε-ται να τις κάνει εύθυμες, γυναικάμενες, κα-θαρές, άπαστραπτούσες!

Και άφοσώθηκε στο έργο της: να δώρη γερά πνεύματα και μύς στις άδελφές της.

Η Άννα Στάκ, η μητέρα της, έχασε τον άνδρα της και μαζί έχασε και κάθε όρεξη για ζωή. Δεν έβγαίνει, δεν περπα-τούσε, δεν γυμνάζονταν. Ζούσε στις 'Ιν-δίες, όπου και το κλίμα συνέτεινε ακόμη περισσότερο στην καχεξία αυτή που την είχε καταλάβει. Μία μέρα είδε κάτι πθη-κους να περδούν από δέντρο σε δέντρο. Αυτό το συνηθισμένο θέσμα για τους κα-τόικους των 'Ινδιών, ύπηρεζε γι' αυτήν ά-ποκαλύψει.

«Εμοίχαν, λέει, τόσο εύτυχισμένα τα ζώα αυτά, που δεν χωρούσε στο μυαλό καμιά άμφιβολία πως αν και οι άνδρα-ς ήταν τόσο έλαστροί, θα έβλεπαν ν' άλ-λάξη άόκληρη η ζωή τους. Έμεις οι άνθρωποι έχουμε πολλά νεύρα, πολύ μυα-λό και πολύ λίγη ζωή...»

Και έπεδωθή στην φυσική άγωγή, όπως άλλότε οι άτελεισμένοι έδωνιτο στη θρη-σκεία.

«Όσο δούλευα τους μύς μου, έξακο-λουθι, δεν έννοιθα μόνο δύναμη να γε-νέται μέσα μου, άλλα και ιδέες... Ναι, ιδέες, που μ' έσπρωχναν προς τη χαρά, προς την άλληλεγγυή με την μάζα και τους άγνώστους...»

Όταν πρωτοάρχισε την κίνησή της, η Πρυνέλλα, είχε μόνο δέκα μέλη ο σωμα-τός της. Ο ιούσις άσκολιθήκε με την νεα-ρή αυτή σηνή. Σε λίγο είχε ροτό και την

μητέρα της και όταν πέθανε κι' αυτή, ά-πεφασε πιά ν' άφιέρωση άόκληρη την ζωή της στο όραμα αυτό. Ίσως ποί σκο-πό του είχε την ελπίδα των άλλων.

Και η Πρυνέλλα, σοβαρή, έπιμονη, φί-να, ταξίδεψε στην Γερμανία, στην Άμε-ρική, σ' όλο τον κόσμο και μεύλησε τις λαϊκές κινήσεις και την σωματική άγωγή. Πιστεύει πως πρέπει κανείς να κοιμάται πάντοτε με το παράθυρο άνοιχτό.

Πιστεύει πως για τα παιδιά, ο μεση-μβρινός ύπνος στο ύπαιθρο είναι έθαιματού-ρο φυσικό γύμνασιον.

Για μία και μόνη έπίδειξή της στο Λον-δίον έφερε 7.000 γυναίκες από τις άπο-κίες.

Έβλεπε να άργανώρη ένα φέστιβαλ των Νεών και λέει στον Βασίλεια:

— Δεν τοιμά να καλέσω την Μεγαλειό-τητά σας.

— Και όμως, της λέει, ο Βασίλειος, πι-στεύω κι' εγώ μαζί σας πως τίποτα δεν μπορεί να έινε στο 1938 περισσότερο έν-διαφέρον από το φέστιβαλ αυτό.

Για την ώρα η ίδια είναι το ζωντανό πα-ράδειγμα της έπιδράσεως των θεωριώ-νης: είναι όμορφη και λαμπρή από ύγεια, Μοιάζει στην Σεούλια ήλντετ, μόν άλλη πρωταθλήτρια του πατινάζ...

Τώρα η Πρυνέλλα άγόρασε έναν άλλον πολύ όρατον φωνογράφο και πάμπολλες πλακές γυμναστικής. Και μέσα στη δόξ' και την άμορφη που κατέκτησε με την θέληση και την έξυπνάδα της, μένει άληψ, έλικρινής, άλσπρητής, σαν ένα άγαλμα, ύπερφανό και ζωντανό, που δεν μπορεί παρά να το θαυμάζι κανείς...

ΟΛΕΣ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΓΙΝΕΤΕ ΟΡΑΙΕΣ

Πώς θα άδυνατήσετε γρήγορα και άποτελεσματικώς χωρίς δίαιτες

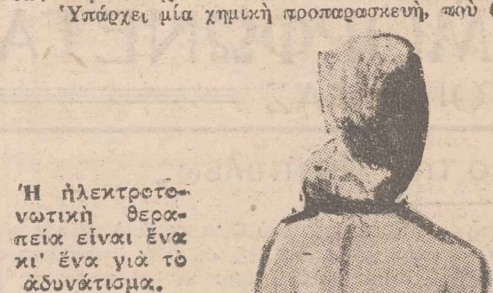
Παραφίνη - ήλεκτρισμός - μασσάζ

ΚΑΙ ΕΝ ΤΩ ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ ΝΤΥΝΕΣΘΕ

Ός πού ν' άδυνατίσετε, προσέξτε το ντύσιμό σας.

ΟΛΑ τα μέσα που άναφέρουμε στο προηγούμενό μας άρθρο για το άδυ-νάτισμα των γοφών είναι μέν άποτελεσματικά, άλλα όχι γαρή και μια άωροφη γυναίκα έσθια δεν έχει τον καιρο να προμείνη με υπο-μνή. Γι' αυτό οι ειδικοί έμπειροί άνδρες, τοπικούς τρό-πους άδυνατίσματος: αυτά τα μέσα άκριβώς τα λέμε «ηρωϊκά», γιατί φθάνει λίγη χρησιμοποίησης τους για να φέρουν άμεσα τα άποτελέσματά τους. Τρία μέσα κυρίως είναι τα περισσότερο άποτελεσματικά: το άλειμμα με παραφίνη, το ήλεκτρικό ρεύμα και το μασσάζ. Τη χρησιμοποίηση των τριών αυτών μέ-σων θα σάς έξηγήσουμε σήμερα, παρ' όλο που και άλλοτε σάς μιλήσαμε από τον στίλον της «Γυναίκας».

Η ήλεκτρο-νική θερα-πεία είναι ένα κι' ένα για το άδυνατίσμα.

Υπάρχει μία χρητική προπαγοσυνή, που δάσις της είναι η παραφίνη. Μ' αυτήν έσση, καλύπτεται το μέρος που πρέπει να άδυνατίσει. Η έπίλειψη αυτή συνδυάζεται με με-ρικές ιδιαίτερες φρονι-δες: ντύσις δυνατή, μασ-σάζ με το χέρι, τονονικές φρεζιόν. Ύστερα από με-ρικές τέτοιες τοπιές, θε-ραπείες, το περιεσέν λι-πος λιώνει άμέσως χωρίς να άφήρη καμιά πλεονό-τητα στο κρέας. Ίσως αυτό να είναι το πιο ήρω-ϊκό μέσο.

Κατόπι έρχεται η θε-ραπεία με ήλεκτρισμό, που όνομάζεται «ήλεκτρονι-κή».

Κι' αυτή είναι τοπιή, γιατί μπορεί να έφαρ-σθή μόνο σε μικρή έπι-φάνεια του σώματος. Η μέθοδος αυτή είναι θα-μασία για όσες έχουν ά-ρισμένα μέλη του σώμα-τος, έξαιρετικά παχιά, γιατί τοπικά τις άπελευ-θερώνει από τα λίπη, γι-αίς όσες και να τις άδυ-νάτιζι γενικά.

Μπορούμε να πούμε πως το μολιόρο είναι πολύ καλύτερο έμψος παρά πίσος: άς μην το έχουν οι παχιούλες. Όσο το μολιόρο είναι κοντότερο, τόσο λεπταίνει περισσότερο την μέση.

Οι κορφές τοπιές ή οι ίσες είναι πολύ καλύτερες για τις παχιές από τις κολλήμας και τις ίσες.

Να φορέση τις κοντές ίσες, φούστες: παχύνουν το στή-να. Η φούστα που διακλώνει είναι η καλύτερη.

Και τώρα άς έδωμε στα άμυγλιέ: φουστάνια για άπόγευ-μα, για τσάι και για βέστρο. Τα μοντέλα που άδυνατίζουν είναι άφελος έσθια που κόβονται όλόκληρα λοξά και με ένν κομμάτια και που περιτυλίγουν το σώμα. Είναι η κλασική γομηή της Σειρήνης.

Το μολιόρο μένει συνηθισμένο. Το πιά, έξαρτάται από το στήμα και τις διαστάσεις που θα έχη. Υπάρχουν γομηές μολιόρου κατόλλητες και έννοτες που μπορεί κανείς να τις πιάς άδυνατίζουν, άπασχουν και σχήματα καταστρεπτικά.

Μπορούμε να πούμε πως το μολιόρο είναι πολύ καλύτερο έμψος παρά πίσος: άς μην το έχουν οι παχιούλες. Όσο το μολιόρο είναι κοντότερο, τόσο λεπταίνει περισσότερο την μέση.

Οι κορφές τοπιές ή οι ίσες είναι πολύ καλύτερες για τις παχιές από τις κολλήμας και τις ίσες.

Να φορέση τις κοντές ίσες, φούστες: παχύνουν το στή-να. Η φούστα που διακλώνει είναι η καλύτερη.

Και τώρα άς έδωμε στα άμυγλιέ: φουστάνια για άπόγευ-μα, για τσάι και για βέστρο. Τα μοντέλα που άδυνατίζουν είναι άφελος έσθια που κόβονται όλόκληρα λοξά και με ένν κομμάτια και που περιτυλίγουν το σώμα. Είναι η κλασική γομηή της Σειρήνης.

Το μολιόρο μένει συνηθισμένο. Το πιά, έξαρτάται από το στήμα και τις διαστάσεις που θα έχη. Υπάρχουν γομηές μολιόρου κατόλλητες και έννοτες που μπορεί κανείς να τις πιάς άδυνατίζουν, άπασχουν και σχήματα καταστρεπτικά.

Μπορούμε να πούμε πως το μολιόρο είναι πολύ καλύτερο έμψος παρά πίσος: άς μην το έχουν οι παχιούλες. Όσο το μολιόρο είναι κοντότερο, τόσο λεπταίνει περισσότερο την μέση.

Οι κορφές τοπιές ή οι ίσες είναι πολύ καλύτερες για τις παχιές από τις κολλήμας και τις ίσες.

Να φορέση τις κοντές ίσες, φούστες: παχύνουν το στή-να. Η φούστα που διακλώνει είναι η καλύτερη.

Και τώρα άς έδωμε στα άμυγλιέ: φουστάνια για άπόγευ-μα, για τσάι και για βέστρο. Τα μοντέλα που άδυνατίζουν είναι άφελος έσθια που κόβονται όλόκληρα λοξά και με ένν κομμάτια και που περιτυλίγουν το σώμα. Είναι η κλασική γομηή της Σειρήνης.

Το μολιόρο μένει συνηθισμένο. Το πιά, έξαρτάται από το στήμα και τις διαστάσεις που θα έχη. Υπάρχουν γομηές μολιόρου κατόλλητες και έννοτες που μπορεί κανείς να τις πιάς άδυνατίζουν, άπασχουν και σχήματα καταστρεπτικά.

Μπορούμε να πούμε πως το μολιόρο είναι πολύ καλύτερο έμψος παρά πίσος: άς μην το έχουν οι παχιούλες. Όσο το μολιόρο είναι κοντότερο, τόσο λεπταίνει περισσότερο την μέση.

Οι κορφές τοπιές ή οι ίσες είναι πολύ καλύτερες για τις παχιές από τις κολλήμας και τις ίσες.

Να φορέση τις κοντές ίσες, φούστες: παχύνουν το στή-να. Η φούστα που διακλώνει είναι η καλύτερη.

Μπορείτε ν' άποκτήσετε όμορφη γραμ-μή, χωρίς να μόνον έλκους...

Μεταξύ των ντυσιών μοντέλων, έσθια που έχουν έπιπόδες το ντυσιό είναι προτιμότερα άπ' έσθια που ντυσιόουν πίσος ή πλάγια. Τα ντυσιό πίσος και πλάγια παχύνουν μόνο στις άκρες. Το χειρότερο ντυσιό είναι το σέ σχήμα θεντάγια έμψος: Κοιτάξτε και φαράβειν τρομάρ. Οι ίσες πέτες, οι ντυσιό σούλα ζώνες, οι στένες και μακρές ούρες λεπταίνουν τους γοφούς και πολασά-νουν τη γομηή.

Όσα τα ντυσιό που φα-ρίνουν τους όμους είναι κα-κιστικά για τους πνήλους σούς. Τα μεγάλα ντυσιό ής Δευτέρας Αύτοκρατορίας, ή μέρες, τα φουστάνια μανί-α, τα μαλινγκοά. Η γομηή ή της πρώτης Αύτοκρατορίας αντιθέτως με τα κοντά της αέ-μα, σάς σπρωύν, όσες τις πιάξουν τους γοφούς. Μόνο οι άμυγλιές και πολύ άβλετες σι-λινέτες μπορούν να τα φορέ-νουν.

Προτιμάτε τις κοντές κίστες από τις μακρές, άλλα κυρίως άπασσε τα μοντά τα ίσες, τις 'Ισες ής Δευτέρας Αύτοκρατορίας, αυτές είναι άδυνατίζοντα για την γομηή.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

ΑΚΟΜΗ το κρύο είναι αρκετά δυνατό ώστε να μη μπορούμε να εγκαταλείψουμε τα χονδρά μας πανωφόρια και τα ταγιέρ. Αλλά ο ήλιος είναι ήδη πιο λαμπρός και μας προσκαλεί να δώσουμε ένα χαρμωπό και νεανικό τόνο στην τουαλέτα μας με τα πρώτα ανοιξιάτικα καπέλλα από ψάθα, γκρογκράιν και φέτρ.

Τα φέτρ, είναι πάντοτε της μόδας σε κάθε εποχή, και έφετος το φέτρ αγκορά, αν και φαίνεται ζεστό, θα είναι το προτιμώμενο ως ανοιξιάτικο. Είναι χρήσιμο να προσθέσουμε, ότι υπάρχουν τέτοια φέτρ σε ωραίους χρωματισμούς, και ιδιαίτερος σε γκρέζ και σάμπλ, τα οποία γαρνίζονται με κουτό ζωρό χρώμα.

Τα χρωματιστά καπέλλα θα είναι στην πρώτη γραμμή. Τα μαύρα έχουν μείνει για τις σοβαρές και αυστηρές τουαλέτες. Ένα καπέλλο, είναι μια σπουδαία λεπτομέρεια, ίσως η σπουδαιότερη σε όλη την τουαλέτα, αλλά πάντα μια λεπτομέρεια, η οποία αλλάζει εύκολα. Γι' αυτό, για τα φανταζι καπέλλα δεν πρέπει να μεταχειρίζεστε ακριβά υλικά. Κατάλληλα γι' αυτά είναι τα χονδρά παγισσόν, που εναρμονίζονται στη μόδα και είναι τόσο κομψοτεχνικά. Επίσης οι μεταξωτές και

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ ΤΡΑΙΝΟ

Αι εφαρμογές της όψης γίνονται όσημέραι περισσότερες και πλέον ποικίλεις, εις τρέπον ώστε οι ειδικοί διαρρυθνούν, αν ο προσεχής αὐτὸν δὲν θὰ εἴναι ὁ «Αἰὼν τῆς Ὑέλου».

Οὗ μόνον ἐπέτυχαν νὰ κατασκευάσουν κάλτσες, μαγιὸ καὶ γυναικὶν ἐνδύματα, ἀλλὰ καὶ νὰ χρησιμοποιήσουν τὴν τέχνην ὡς βιομηχανικὸν ὕλινον. Εἰς τὰς ἡμέρας. Πολιτείας κατασκευάσαν ἐνὶ γυναικίον σῆτι, εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἕνα αὐτοκίνητον, τοῦ ὁποῦ ἡ «καρροσσερία» εἶναι γυάλινη καὶ ἀσφύη ἕνα διόλκον περὶον, ποὺ διασχίζει τὰς Βρετανικὰς νήσους, πρὸς μεγάλῃ κατάληξιν τῶν ἀνθρώπων. Τὰ δὲ ὄχηματὰ δὲν εἶναι καθόλου ἐθλαστικά, διότι αἱ δοκίμιαι ποὺ εἰναι μετὰ μεγάλης πέτρας πεταγμένης με δύνανται, ἀπέδειξαν ὅτι τὸ γυαλὶ αὐτὸ εἶναι τελείως ἄβλαστον.

ΕΧΟΜΕΝ ΤΗΝ ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ

ΕΣΩΡΟΥΧΩΝ

ΧΡΥΣΙΚΟΠΟΥΛΟΣ

χάρτινες ψάθες, ποὺ στοιχίζουν λίγο καὶ εἶναι χαριτωμένες, ἀλλὰ, φυσικὰ, δὲν διατηροῦνται πολὺ.

Τὰ ανοιξιάτικα καπέλλα παρουσιάζονται διαφορετικὰ καὶ χαριτωμένα, σὲ φόρμες λιγώτερο ἐξωφρενικὲς ἀπὸ ἐκείνες ποὺ ὑπέστημεν τὸν χειμῶνα. Λέγομε ὑπέστημεν, γιατί ἡ γυναίκα δὲν εἶναι ποτὲ εὐχαριστημένη με ἕνα καπέλλο πολὺ ἐξωφρενικὸ ἢ πολὺ κτυπητό, καὶ πρέπει νὰ ἀντιμετωπίζει τὶς κριτικὰς τῶν ἀνδρῶν στὸ δρόμο καὶ μερικὰ χαμόγελα ποὺ εἶναι νεμάτα εἰρωνίας.

Μετὰ εὐχαρίστησι, λοιπόν, ἡ γυναίκα θὰ φορέσῃ τὰ μικρὰ κανονιὰ καὶ κλῶς, ποὺ ἔχουν τὸ προτέρημα νὰ δίδουν μιὰ τόσο κομψοτεχνικὴ σκιά στὸ μέτωπο. Δὲν θὰ λείψουν φυσικὰ καὶ οἱ πρὸς τοὺς μὲς φόρμες, οἱ ἐμπνευσμένες ἀπὸ παλιὰς ἐποχῆς. Μερικὲς θὰ μιμοῦνται τὰ κινεζικὰ καπέλλα, ἀλλὰ θὰ ἔχουν καλότερες μανδρινὰς. Πολλὲς θὰ εἶναι πολὺ χαμηλὲς καὶ ἄλλες θὰ χάνονται κάτω ἀπὸ πολυχρώμα λουλούδια τοῦ ἀγροῦ. Τὰ λουλούδια πὲρ δὲς τὶς φόρμες, μικρὰ ἢ μεγάλα, θὰ εἶναι τὸ ὠραιότερο καὶ πρὸς γυναικεῖο στόλισμα τῶν καπέλων.

Ἔτσι ξένοιαστα ἐξελλίσσεται ἡ μόδα, ἀκολουθώντας τὴν ἐπικαιρότητα.

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ

ΕΚΑΚΟΠΟΙΗΣΕ ΤΗΝ ΒΑΛΕΦΣΚΑ

Ὁ διαγώνιστος τῆς Μαρίας Βαλέφσκα, τῆς Πολωνίδος κομίσσης ποὺ ὤκνησεν, ὡς γνωστὸν, ἐρωμένη τοῦ Μον. Ναπολέοντος, ἐνήγαγε τὴν εταίρειάν ἡ ὁποία ἐκνηματογράφησε τὴν ἱστορίαν τῶν ἐρώτων τῆς προκείμενης τοῦ μετὰ τὸν μεγάλον δοκιμότητα, ζήτων ὡς ἀπαγορευτὴ ἢ προδοτὴ τοῦ φίλου, εἰς τὸ ὁποῖον προταγόντων ἡ Γκρέτα Γκάρμπο καὶ ὁ Σάβλ Μπουσνέ, διότι, ὡς ἰσχυρίζεται, ἡ εταίρεια ἐκκοπίζει τὴν ἱστορίαν ἀλήθειαν. Πράγματι ὁ σέξουαλ τῆς Βαλέφσκα δὲν ἦτο λογάριον, ἀλλὰ στρατηγὸς καὶ ὑστερα στυαγῆς. Ὅσον δὲ διὰ τὸ πρόσωπον τῆς Μαρίας, λέγει, ὅτι αὐτὴ ἦτο παντὴ, μετὰ μὲν μαύρα καὶ γαλάζια μύτια, πράγματα τὰ ὁποῖα δὲν ἀπέδωκεν ἡ Γκάρμπο.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΜΑΝΤΩ

11. Ρεϊγκότα ἀπὸ λαϊνὰς ριγῆς, ἐφαρμοσμένη ἐπὶ τὴν μέσην. — 21. Ρεϊγκότα ἀπὸ λαϊνὰς. Μία φαρδιά μαντίλα εἶναι ἐγκρουστὴ ἐπὶ τὴν μέσην ἡ ὁποία σχηματίζει ἀμυσσομένην. — 31. Κλασικὴ ρεϊγκότα, τῆς ὁποίας ἡ γραμμὴ εἶναι πάντοτε τῆς μόδας. — 41. Ἐλαφρὸ μαντὸ τῆς ἐποχῆς. Τὸ κάτω τοῦ μαντὸ συνεχίζεται σὺν μιᾷ στενῇ μαντίλᾳ πάνω στὸ κορσέ, ἡ ὁποία σχηματίζει ἀμυσσομένην. — 51. Τὸ μόνο γυναικεῖον στὸ ἀπὸ αὐτοῦ μαντὸ εἶναι οἱ τέσσαρες χαριτωμένες τσέπες. — 61. Μαντὸ ἀπὸ λεπτὴ λαϊνὰς ἐφαρμοσμένο ἐπὶ τὴν μέσην μετὰ δύο μεγάλαις πέντες ἐμπρός καὶ πίσω.

ΕΙΝΑΙ μεγάλο ζήτημα τὸ πᾶς θὰ ἀντιμετωπίζει κανεὶς τὶς πρώτες μέρες τῆς ἀνοιξιάτικης.

Ὁ καιρὸς κάνει τόσες ἀλλαγὰς ποὺ μᾶς φέρνει σὲ δυσκολία, τί νὰ προτιμώμε; Τὰ μαντῶ ἢ τὰ ταγιέρ; Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, πᾶς εἶναι καλύτερα νὰ ἔχη κανεὶς καὶ τὰ δύο, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ ἀντιμετωπίζει τὰς καπρίτσιαι τοῦ καιροῦ, ἀλλὰ δὲν εἶναι πάντοτε εὐκόλο τὸ πλούσιο βεστιαρίον.

Τὸ ἀνοιξιάτικον μαντὸ νομίζομε ὅτι ἐξυπηρετεῖ καλλίτερα γιὰτὶ σὰς παρέχει τὴν εὐκολίαν, ἀνάλογα μετὰ τὸν καιρὸν, νὰ ἀλλάξετε λεπτότερον ἢ βαρύτερον φόρεμα.

Γιὰ τὴν ἀνοιξίαν, μπορεῖτε νὰ διαλέξετε μετὰ τριῶν εἰδῶν, μαντῶ, ἀνάλογα μετὰ τὰς ἀνάγκας σας καὶ τὴ ζωὴν σας. Τὸ

Ἀνοιξιάτικα Μοντέλλα

Ἰδοὺ καὶ ἡ ἀνοιξιάτικη μόδα, ὡς πᾶς μᾶς τὴν παρουσιάζει ὁ φάκος: Ἐνα ἀνοιξιάτικον φόρεμα ἀπὸ λεπτὴ λαϊνὰς μπλέ μαρὲν ἐγκρουστὴ μετὰ μικρὰ κόκκινα νταμιέ ἐπάνω σὲ ἄσπρο φόντο. Ἐπὶ τῆς ἑνὸς ὠραῖο ἀνσάμπλ ἀπὸ μεταξωτὸ μπλέ-μαρὲν, γαρνιρισμένο μετὰ ἄσπρα μοτίφ.

μαντὸ σὲ φόρμα ρεϊγκότας, ἀπλὸ καὶ κλασσικόν, τὸ ὁποῖον δὲν γίνεται ντεμοντέ ἀπὸ χρόνον σὲ χρόνον. Τὸ μαντὸ σπόρ, φαρδύ τοιο, εἶναι πρακτικόν, γιὰτὶ μπορεῖτε νὰ τὸ φορέτε καὶ πάνω ἀπὸ ἕνα ταγιέρ, καὶ ἀνετο γιὰτὶ ἀφίνει ἐλευθερίαν σὲ ὅλες τὶς κινήσεις. Τέλος τὸ μαντὸ φανταζι τῆς ἐποχῆς, ἀπὸ μαλακὰ καὶ λεπτὰ λαϊνὰ, σὲ ἀπλή καὶ κομψὴ γραμμῇ.

Δώστε μεγάλην προσοχὴν ἐπὶ τὴν ἐκλογὴν τοῦ χρώματος. Τὰ ζωηρά χρώματα — τὰ εἶπαμε καὶ ἄλλοτε — εἶναι καὶ αὐτὰ τῆς μόδας, ἀλλὰ κουράζουν εὐκόλως. Γι' αὐτὸ νὰ προτιμᾶτε τὰ λεπτὰ καὶ γλυκὰ χρώματα.

Ἀποφεύγετε τὴν μεγάλην τολμωρότητα. Εἶνα προτιμώτερον νὰ τὴν ἀφίνετε γιὰ τὰ ἀκροσούρια.

